

Arrest

nr. 161 239 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 juli 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [G. V.], adviseur, wordt aan de genaamde [T., N.], geboren te [...], op [...] die de Marokkaanse nationaliteit heeft, alias [E. H. M.] geboren op op [...] of op [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten,

evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de drugswetgeving, feit waarvoor hij op 15 juni 2004 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaar behalve 6 maanden effectief (uitstel uitvoerbaar geworden).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de drugswetgeving (cocaïne), feit waarvoor hij op 20 januari 2006 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden

Betrokkene heeft zich, als dader of mededader, tussen 30 april 2009 en 18 september 2009, schuldig gemaakt aan aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, feit waarvoor hij op 17 juni 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich meermaals schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de drugswetgeving, feit waarvoor hij op 15 juni 2004 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaar behalve 6 maanden effectief (uitstel uitvoerbaar geworden).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de drugswetgeving (cocaïne), feit waarvoor hij op 10 januari 2006 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich, als dader of mededader, tussen 30 april 2009 en 18 september 2009, schuldig gemaakt aan aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop

gesteld, feit waarvoor hij op 17 juni 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling.

Betrokkene verblijft sinds 17 september 2009 in de gevangenis.

Betrokkene blijkt geen lessen te hebben getrokken uit de waarschuwingen die hem door de Rechtbank werden gegeven.

Betrokkene laat het persoonlijke geldgewin primeren op de gezondheid en fysieke en psychische integriteit van zijn klanten

Het Hof van Justitie te Luxemburg oordeelde in haar arrest van 23 november 2010 (zaak C-145/09) dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt.

Bijgevolg kan er worden besloten dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Hij werd op 15 juli 2003 tijdelijk ingeschreven in het vreemdelingenregister als student. Op 26 januari 2005 werd beslist om dit verblijf te beëindigen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), beslissing hem betekend op 27 juni 2006.

Hij werd op 29 juni 2006 naar Marokko gerepatriëerd.

Op 22 juni 2009 legde betrokkene en mevrouw [M. v. d. B.], geboren op [...], van Belgische nationaliteit, een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op dezelfde dag deed betrokkene een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie. Op 20 november 2009 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing hem betekend op 30 juni 2010. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in haar arrest van 29 september 2010.

Betrokkene is op 23 februari 2011, in te gevangenis van Merksplas, in het huwelijk getreden met mevrouw [M. v. d. B.], geboren op [...], van Belgische nationaliteit. Uit deze relatie werd op 11 april 2012 een zoon geboren: [T. Z.], van Belgische nationaliteit.

Ze komen op bezoek in de gevangenis.

Mevrouw [v. d. B.] heeft twee kinderen uit een vorige relatie: [V. C. J. G.] geboren op [...] en [V. K. K. K.], geboren op [...]. Zij staan ingeschreven op het adres van hun vader.

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 17 juni 2010 stelt dat mevrouw [V. D. B.] zeer goed op de hoogte was van de handel van haar partner en dat ze er zelf ook actief aan meewerkte.

Er kan worden verondersteld dat mevrouw op de hoogte was van de gevolgen van het criminele gedrag van betrokkene op vlak van zijn verblijf in België.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het verplicht verlaten van het grondgebied met een inreisverbod gedurende 8 jaar, vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten en de bescherming van de gezondheid rechtvaardigen deze inmenging.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die bij zijn streven naar winstbejag geen rekening houdt met de in ons land geldende wetten en met de rampzalige gevolgen van zijn handelen voor de samenleving op vlak van de openbare orde en de gezondheid van de burgers

Overwegende de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers

Overwegende dat de openbare orde en gezondheid dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk met een inreisverbod gedurende 8 jaar hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook

zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Ambtshalve merkt de Raad verder op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad wijst erop dat wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, het aan verzoeker toekomt daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting betwisten de partijen niet dat verzoeker op 23 september 2013 is gerepatrieerd naar zijn herkomstland Marokko. Er dient aldus te worden aangenomen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten intussen volledige uitvoering heeft gekregen. Het gegeven dat verzoeker intussen is teruggekeerd naar België doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat verzoeker nog heeft bij het thans voorliggende beroep in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – gelet op voormelde vaststelling – toont verzoeker niet aan nog een actueel belang te hebben bij het aanvechten van deze beslissing en brengt hij in dit verband geen argumenten naar voor. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker niet duidt welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog kan opleveren en niet aantoonde dat hij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

Het beroep is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2013.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod van 26 juli 2013 (hierna aangeduid als zijnde de bestreden beslissing)

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt;

Dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker;

Indien verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor 8 jaar opvolgt, dan dreigt hij het contact met zijn zoon volledig te verliezen. Het kind heeft immers de Belgische nationaliteit en een Belgische moeder. Het kind zal dan ook opgevoed worden en naar school gaan in België. Het

zal dan ook voor het kind onmogelijk zijn om regelmatig naar Marokko af te reizen teneinde zijn vader te ontmoeten.

Dat verzoeker inderdaad fouten heeft gemaakt in zijn leven, doch hij heeft hiervoor zijn verantwoordelijkheid genomen en zijn straf volledig ondergaan.

Dat men er niet per definitie mag vanuit gaan dat verzoeker andermaal feiten zou plegen en hem om die reden de toegang tot het land ontzeggen voor 8 jaar.

Dat huidige beslissing dan ook niet in evenredigheid staat me de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid”.

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplichting.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dat de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd is;

Dat de onzorgvuldigheden blijken uit de bestreden beslissing zelf;

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casus dient te worden vastgesteld dat hieraan niet is voldaan.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asiel dan gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden;

De bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van de Materiële motiveringsplicht”.

3.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“Dat indien verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst en hij een inreisverbod krijgt van 8 jaar, worden de contacten tussen hem en zijn amper 1 jarige oude zoon (stuk 3) onmogelijk gemaakt. Verzoeker kan na zijn vrijlating gaan inwonen bij zijn echtgenote en zijn zoon in de [...] te Hoboken, waar ze samen zullen leven als één gezin (stuk 4-5);

Gedurende de ganse tijd dat verzoeker in de gevangenis verbleef, is er op regelmatige basis contact geweest met zijn zoon en ook met de kinderen uit het vorig huwelijk van zijn echtgenote. (stuk 9)

Dat in geval van gedwongen terugkeer het Recht op het gezinsleven ernstig geschonden wordt;

Dat het zelfs strijdig is met Art. 8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoeker te verwoesten, door hem geen toestemming te geven om langer in het land te verblijven, samen met zijn familie, meer nog hem de toegang tot het land te ontzeggen voor een periode van 8 jaar;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker nogmaals benadrukt dat hij beseft dat hij fouten gemaakt heeft, doch zijn straf hiervoor heeft uitgezeten en thans des te meer beseft dat hij vanaf nu een andere weg moet inslaan.

Dat verzoeker een laatste kans moet krijgen om zich te bewijzen.

Dat zijn zoon niet het slachtoffer mag worden van deze situatie en dat de contacten tussen vader en zoon niet onmogelijk mogen gemaakt worden.

Dat art. 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht.

Dat art. 8 wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 13 8, 14)

Dat verzoeker tot slot nog wenst te melden dat hij perfect Nederlands spreekt en reeds tal van opleidingen volgde. (stuk 8)

Dat verzoeker tevens vanuit de gevangenis op zoek ging naar werk, en inmiddels de bevestiging kreeg dat hij aan de slag kon bij een schoonmaak en renovatiebedrijf (stuk 6)".

3.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo een inreisverbod opgelegd voor een duur van acht jaar en dit op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker zich bij herhaling heeft schuldig gemaakt aan drugsdelicten, feiten waarvoor hij op 15 juni 2004, 20 januari 2006 en 17 juni 2010 werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van respectievelijk twaalf maanden met uitstel gedurende drie jaar behalve zes maanden effectief (uitstel uitvoerbaar geworden), vijftien maanden en vier jaar. Er is sprake van wettelijke en bijzondere herhaling. Er wordt toegelicht dat verzoeker sinds 17 september 2009 in de gevangenis verblijft en hij geen lessen heeft getrokken uit de waarschuwingen die hem door de strafrechter werden gegeven. Er wordt benadrukt dat verzoeker persoonlijk geldgewin laat primeren op de gezondheid en de fysieke en psychische integriteit van zijn klanten en – verwijzend naar het arrest C-145/09 van 23 november 2010 van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin werd geoordeeld dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt – besloten dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij. Er wordt vervolgens ingegaan op de verblijfsgechiedenis van verzoeker in België, waarbij wordt aangestipt dat hij van 15 juli 2003 tot 26 januari 2005 tijdelijk vermocht in dit land te verblijven als student, waarna hij op 29 juni 2006 werd gerepatriëerd naar Marokko. Er wordt verder op gewezen dat verzoeker op 22 juni 2009 wettelijk ging samenwonen met een Belgische vrouw, doch een vervolgens ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd geweigerd. Verzoeker trad vervolgens op 23 februari 2011 in de gevangenis in het huwelijk met deze Belgische vrouw en uit dit huwelijk werd op 11 april 2012 een zoon geboren. Zij komen verzoeker bezoeken in de gevangenis. In dit verband wordt er ook rekening mee gehouden dat de Belgische echtgenote nog twee kinderen heeft uit een eerdere relatie, kinderen die staan ingeschreven bij hun vader. Verweerder geeft aan niet te betwisten dat er sprake is van een privé- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, doch motiveert dat de bescherming van de openbare orde en de gezondheid en het voorkomen van strafrechtelijke feiten in casu deze inmenging rechtvaardigen en zwaarder doorwegen dan verzoekers persoonlijke belangen. In dit verband wordt ook aangestipt dat, blijkens het vonnis van 17 juni 2010, de echtgenote zeer goed op de hoogte was van de handel van verzoeker en hier zelfs actief aan meewerkte, en aldus ook kan worden verondersteld dat zij op de hoogte was van de gevolgen van dit criminele gedrag van verzoeker op het vlak van zijn verblijf in België. Verweerder acht een inreisverbod voor een duur van acht jaar gerechtvaardigd teneinde de maatschappij te beschermen tegen verzoeker die bij het streven naar winstbejag geen rekening houdt met de in België geldende wetten en met de rampzalige gevolgen van zijn handelen voor de samen-

leving op het vlak van de openbare orde en de gezondheid en gelet op de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op de omstandige formele motivering zoals deze wordt weergegeven kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij op louter algemene wijze voorhoudt dat de determinerende motieven van het bestreden inreisverbod niet zouden worden geduid en is hij ook niet ernstig waar hij voorhoudt dat *“er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen”*. Er kan gelet op voorgaande motivering ook worden aangenomen dat een specifieke motivering is voorzien betreffende de opgelegde duur van het inreisverbod.

De Raad wijst er verder ook nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing op zich niet dient te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Verzoeker gaat er in dit verband bovendien ook aan voorbij dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat zijn persoonlijke en gezinsbelangen en het algemene belang tegen elkaar werden afgewogen, en verweerder in dit verband heeft geduid op welke gronden voor hem het algemene belang in deze zwaarder doorweegt. Zo wees hij op het ernstige, reële en actuele gevaar dat verzoekers aanwezigheid in België vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving, het persoonlijk winstbejag dat verzoeker laat primeren op de Belgische wetten en op de rampzalige gevolgen van drugshandel voor de samenleving en de gezondheid, de dramatische gevolgen van drugshandel voor de gebruikers en hun familiale omgeving en het gegeven dat de echtgenote op de hoogte was van de handel van verzoeker én hier zelfs actief aan meewerkte waardoor zij ook de gevolgen hiervan diende te kennen op het vlak van verzoekers verblijf in België.

Verzoeker toont een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

3.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat het bestuur heeft nagelaten rekening te houden met zijn specifieke situatie. Hij wijst er concreet op dat hij een zoon heeft in België. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat het bestuur bij het nemen van deze beslissing kennis had van dit gegeven en dit in aanmerking heeft genomen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij en zijn zoon gedurende acht jaar van elkaar worden gescheiden, waardoor alle contact zal teloorgaan. Hij benadrukt in dit verband dat zijn zoon de Belgische nationaliteit heeft, net als de moeder, en dan ook zal worden opgevoed en naar school zal gaan in België, waardoor het kind onmogelijk regelmatig naar Marokko zal kunnen afreizen. Verzoeker steunt zijn betoog aldus op de premisse van een scheiding van zijn zoon gedurende acht jaar, doch zonder dat hij met concrete argumenten aannemelijk maakt dat een dergelijke scheiding noodzakelijkerwijze voortvloeit uit de bestreden beslissing. Het enkele gegeven dat het kind, net als zijn moeder, de Belgische nationaliteit heeft – waarvan ook melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing –, houdt zo nog niet in dat dit kind evenals de moeder verzoeker niet zouden kunnen volgen naar Marokko of elders en het kind aldaar niet kan worden opgevoed en niet naar school zou kunnen gaan. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing was het kind ook nog niet schoolgaand in België. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf geen enkel concreet element aanbrengt dat een verderzetting van het gezinsleven in zijn herkomstland verhindert, en waardoor het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn, en aldus kan niet worden vastgesteld dat verweerder op dit punt ten onrechte enig relevant gegeven niet in zijn beoordeling of belangenafweging heeft betrokken. Louter ten

overvloede merkt de Raad ook nog op dat verzoeker de Belgische nationaliteit van zijn kind benadrukt doch het niet is uitgesloten dat dit kind de dubbele Belgisch-Marokkaanse nationaliteit heeft, gelet op verzoekers Marokkaanse nationaliteit. De Raad besluit dat verzoeker aan de hand van zijn betoog niet aantoonde dat het bestuur zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, dat het enig specifiek, concreet gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat het op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Een vage en algemene stellingname dat er geen ‘passende’ belangenafweging werd gemaakt kan in dit verband ook niet volstaan.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij de verantwoordelijkheid voor zijn fouten heeft genomen. Dit betreft evenwel een algemene bewering. Verzoeker licht op geen enkele wijze toe waaruit dit dan wel zou moeten blijken. Door er louter op te wijzen dat hij zijn straf volledig heeft ondergaan en men er niet per definitie vanuit kan gaan dat hij andermaal feiten zal plegen, toont hij verder ook nog niet aan dat de concrete motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn of het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend. Verweerder heeft hierin bijzonder zwaar getild aan de aard van de gepleegde feiten – met name georganiseerde drugshandel – en de ernstige gevolgen hiervan voor de maatschappij, de gezondheid en de gebruikers en hun familieleden. Er werd ook vastgesteld dat verzoeker na eerdere veroordelingen zijn leven niet beterde en zich opnieuw schuldig maakte aan drugsdelicten. Ook zijn relatie met een Belgische onderdaan bracht hem niet op het recht pad, nu in de bestreden beslissing wordt geduid – en dit wordt niet betwist – dat zijn huidige echtgenote kennis had van zijn daden en hieraan zelfs actief heeft bijgedragen. In het licht van de omstandigheden zoals deze worden geschetst in de bestreden beslissing – en ook steun vinden in de stukken van het administratief dossier – maakt verzoeker aan de hand van voormeld algemeen betoog enig kennelijk onredelijk handelen geenszins aannemelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.4.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept verzoeker zich op een gezinsleven in België met zijn Belgische echtgenote en zijn Belgische minderjarige zoon, geboren in 2012. De Raad stelt vast dat dit ingeroepen gezinsleven door verweerder niet in twijfel wordt getrokken. Verweerder wees er zo op dat de echtgenote en het kind verzoeker kwamen bezoeken in de gevangenis. Er zijn geen redenen voorhanden om dit ingeroepen gezinsleven in twijfel te trekken. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt zo ook dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94) en enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden, die in casu niet blijken, in twijfel kan worden getrokken (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

In de mate dat verzoeker de bedoeling heeft ook een gezinsleven in te roepen met de kinderen uit een vorige relatie van zijn echtgenote beperkt hij er zich toe te stellen dat deze kinderen hem eveneens kwamen opzoeken in de gevangenis. Hij legt ook enkele foto's voor waarop hij te zien is met deze

kinderen. Aldus liggen evenwel nog geen voldoende gegevens voor om vast te stellen dat de relatie tussen verzoeker en deze kinderen eveneens is te beschouwen als zijnde een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist ook het gegeven niet dat deze kinderen – zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing – inwonen bij hun vader. In ieder geval merkt de Raad in dit verband verder ook op dat, zoals volgt uit de verdere bespreking van artikel 8 van het EVRM, deze kinderen gelet op hun leeftijd reeds een zekere mate van zelfstandigheid hebben bereikt en zij verzoeker desgewenst op geregelde tijdstippen kunnen opzoeken in diens land van herkomst en verder ook via de moderne communicatiemiddelen contacten met verzoeker kunnen onderhouden.

3.2.4.3. Daargelaten de vraag of huidige zaak vanuit het oogpunt van de leer van de positieve dan wel de negatieve verplichtingen dient te worden bekeken, benadrukt de Raad vervolgens dat de bestreden beslissing zijn grondslag heeft in de wet en verweerder ook zeer duidelijk heeft aangegeven dat deze is ingegeven door de bescherming van de openbare orde en de gezondheid en het voorkomen van strafrechtelijke feiten. Op zich geeft verzoeker niet aan dit te betwisten. Wel dient te worden aangenomen dat verzoeker niet akkoord gaat met de beoordeling door het bestuur waarbij dit het algemeen belang zwaarder liet doorwegen dan zijn persoonlijke en gezinsbelangen.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad in dit verband dat huidige zaak een zaak van immigratie betreft. Sinds het tijdelijke verblijf van verzoeker van 15 juli 2003 tot 26 januari 2005 als student en zijn eerdere repatriëring naar Marokko op 29 juni 2006 blijkt zo niet dat verzoeker nog enig legaal verblijf kende in België. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet rekening worden gehouden met hun belangen. Indien kinderen betrokken zijn, besteedt het Hof bijzondere aandacht aan de leeftijd van de minderjarigen, aan hun situatie in het land van herkomst en aan de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle en a./Nederland, § 44). Indien minderjarigen betrokken zijn, dan is een andere fundamentele kwestie de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing ertoe strekt verzoeker verbod op te leggen gedurende acht jaar België opnieuw binnen te komen. Er kan aldus geenszins worden ontkend dat deze beslissing gevolgen heeft voor de wijze waarop het gezinsleven in de toekomst kan worden verdergezet. De bestreden beslissing verhindert zo een verderzetting van het gezinsleven in België gedurende acht jaar.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, volgt uit de bestreden beslissing op zich evenwel nog niet dat het gezinsleven zal teloorgaan of dat verzoeker noodzakelijkerwijze wordt gescheiden van zijn kind en aldus ook alle contacten met zijn zoon zal verliezen. In dit verband is het van belang na te gaan in welke mate er sprake is van concrete, ernstige hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders. De Raad benadrukt zo ook andermaal dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen recht inhoudt om de plaats van de uitoefening van het gezinsleven vrij te kiezen. De Raad stelt vast dat verzoeker er zich in wezen toe beperkt te wijzen op de Belgische nationaliteit van zijn echtgenote en hun gezamenlijke kind. Aldus blijken evenwel geen concrete, ernstige hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders. De Raad merkt ten overvloede ook op dat het ook niet is uitgesloten dat het kind ook de Marokkaanse nationaliteit heeft, ingevolge de Marokkaanse nationaliteit van verzoeker. Gelet op het gegeven dat het kind nog zeer jong is en nog niet schoolgaand was, en ook thans nog niet leerplichtig is, kan ook net worden aangenomen dat dit kind een leeftijd heeft waarop het zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een wijziging van zijn leefsituatie. Er liggen geen concrete elementen voor dat het kind in Marokko niet naar school zal kunnen gaan. De Raad ontkent verder niet dat een verhuis naar Marokko in hoofde van de echtgenote van wie niet blijkt dat zij zelf enige band met dit land heeft, gepaard kan gaan met aanpassingsmoeilijkheden en voor haar niet gemakkelijk zal zijn, doch dit volstaat nog niet opdat op dit punt onoverkomelijke hinderplanen voorliggen. Verzoeker zelf brengt in dit verband niet het minste concrete element naar voor dat wijst op dergelijke onoverkomelijke hinderpalen. Er kan ook worden aangenomen dat verzoeker zelf is opgegroeid in Marokko en aldaar zijn hele jeugd heeft doorgebracht. Pas op tweeëntwintigjarige leeftijd kwam hij naar België en vatte hij hier studies aan. Er kan aldus in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker nog banden heeft met zijn herkomstland en vertrouwd is met het leven aldaar, en aldus zijn echtgenote en kind in dit verband ook kan ondersteunen. De Raad merkt weliswaar nog op dat de echtgenote twee kinderen heeft uit een eerdere relatie. Het is evenwel niet betwist dat deze kinderen staan ingeschreven bij hun vader. Er kan worden aangenomen dat er wel nog contacten zijn tussen verzoeker en zijn echtgenote en deze kinderen, doch de echtgenote en haar jongste kind kunnen op regelmatige basis deze kinderen bezoeken in België en deze kinderen kunnen ook – bijvoorbeeld tijdens de schoolvakanties – verzoeker en zijn echtgenote komen opzoeken in Marokko. Deze kinderen waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ook reeds 15 en 17 jaar, intussen zijn zij 17 en 19 jaar, en hebben zij aldus reeds een zekere zelfstandigheid bereikt. Regelmatige contacten via telefoon en internet kunnen ook worden onderhouden. Gelet op verzoekers uiteenzetting en hetgeen voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat er in casu sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote en kind wordt verdergezet in het land van herkomst van verzoeker of elders. Enige noodzakelijke scheiding als gevolg van de bestreden beslissing wordt aldus ook niet aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt verder in dit verband ook weerhouden dat verzoeker door zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dit nu hij zich herhaaldelijk, en zonder lering te trekken uit eerdere gerechtelijke veroordelingen schuldig maakte aan drugsdelicten. Verweerder tilt bijzonder zwaar aan de betrokkenheid van verzoeker bij de georganiseerde drugshandel en de zeer ernstige en ontwrichtende gevolgen die dit heeft voor de samenleving in zijn geheel en de slachtoffers en hun familie in het bijzonder. Verweerder wijst in dit verband daarenboven ook op eerdere miskenningen door verzoeker van de verblijfsreglementering, waar hij aanstipt dat verzoeker reeds op 29 juli 2006 werd gerepatriëerd naar Marokko en vervolgens blijkbaar zonder dat hij hiertoe enige toelating verkreeg terugkeerde naar België en zelfs gewoon verderging met het plegen van drugsdelicten. Verzoekers uiteenzetting laat niet toe de pertinentie van deze motivering onderuit te halen. Hij stelt thans te beseffen dat hij fouten heeft gemaakt, doch duidt niet waaruit dit schuldbesef dan wel concreet zou moeten blijken. Ook door louter te stellen dat hij thans zijn straf heeft uitgezeten, ontkracht hij de motieven van de bestreden beslissing op dit punt nog niet.

De Raad benadrukt verder, zoals hierboven reeds aangeduid, dat het EHRM in zijn rechtspraak ook een bijzonder belang hecht aan de vraag of het gezinsleven al dan niet werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat

een precair karakter zou kennen. In casu diende verzoekers echtgenote vanaf het begin van de relatie te weten dat verzoekers illegale verblijfssituatie het uitbouwen van een gezinsleven in België precair maakte. Verweerder merkt ook op dat, en dit wordt door verzoeker niet betwist, de echtgenote voorafgaand aan het huwelijk en de geboorte van hun kind op de hoogte was van de criminele levenswandel van verzoeker én hieraan zelfs actief heeft meegewerkt. Aldus wijst verweerder er terecht op dat zij er zich des te meer van bewust diende te zijn dat de uitbouw van het gezinsleven in België bijzonder precair was. De Raad herhaalt dat het EHRM heeft gesteld dat indien de echtgenoten vanaf het begin wisten dat de ontplooiing of verderzetting van het gezinsleven vanaf het begin precair was, enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Door er nog op te wijzen dat hij Nederlands spreekt, hier tal van opleidingen volgde en aan de slag zou kunnen gaan bij een schoonmaak- en renovatiebedrijf brengt verzoeker geen elementen aan die van aard zijn dergelijke uitzonderlijke omstandigheden te kunnen uitmaken.

Wat de vraag betreft of er gelet op de belangen van verzoekers kind alsnog dergelijke uitzonderlijke omstandigheden zouden moeten worden aangenomen, herhaalt de Raad dat gelet op de zeer jonge leeftijd van verzoekers kind, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog niet naar school ging in België, het voor dit kind net gemakkelijk zal zijn om zich aan te passen aan een gewijzigde leefsituatie en niet blijkt dat het kind in Marokko niet naar school zal kunnen gaan. Zelfs indien verzoeker en zijn echtgenote ervoor zouden kiezen dat de echtgenote met het kind in België zou blijven wonen, blijkt niet dat zij niet regelmatig verzoeker zullen kunnen bezoeken in het land van herkomst – onder meer tijdens de schoolvakanties, eens het kind naar school gaat – en kan verder worden aangenomen dat zij via de moderne communicatiemiddelen contacten met elkaar kunnen onderhouden. Gelet op het gegeven dat het kind werd geboren tijdens de gevangenschap van verzoeker kan ook worden aangenomen dat dit kind vanaf zijn geboorte in wezen alleen door de moeder is opgevoed. Een verderzetting van deze situatie, met periodieke contacten met de vader, houdt aldus voor dit kind ook geen ernstige wijziging in wat betreft zijn situatie. Er blijkt aldus niet dat er gelet op de belangen van dit kind alsnog dergelijke uitzonderlijke omstandigheden moeten worden weerhouden die alsnog wijzen op een disproportionele belangenafweging door het bestuur of een miskenning van artikel 8 van het EVRM. Ook wat de kinderen van de echtgenote betreft blijkt dit niet, waartoe wordt verwezen naar de eerdere bespreking in dit verband.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft daarnaast geen gegrond middel tot nietigverklaring van het bestreden inreisverbod aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS